

מסורת הש"ס

(א) גיטין
(ב) תוספתא נדה פ"ב,
(ג) כריתות כב, [ע"ש
וי"ע], (ד) כריתות כא;
(ה) תוספתא נדה פ"ב,
(ו) [ע"ש] מוס' יצמות לו;
ד"ה ולא וכו' שינוי תוספאות
זבוח, (ז) בס"א טוסף;
לדמרי דם קא חכיל,
(ח) [ב"ק פ"א, ט] [וע"ע
מוס' שבת ס: ד"ה השמא
וצמח שזינתי שם],

תורה אור השלם

1. אַךְ אֶת זֶה לֹא וּתְאֵכֹל
מִמֶּעַלִי הַגֵּרָה וּמִמִּפְּרִי
הַפֶּרֶסָה אֶת הַגָּמֶל כִּי
מֵעֵלָה גֵרָה הוּא וּפֶרֶסָה
אֵינֶנּוּ מִפְּרִי־טָמֵא הוּא
לָכֵן: וִיקְרָא יֵא ד

גליון הש"ס

גמ' כי אתא רמי בר
יהונתן: לעיל דף כ"א ע"א
לקמן דף ע"ב חולין דף
מד ע"א: שם הרי זו לא
תתארס. ע' יצמות דף לו
ע"ב חוס' ד"ה ולא קמי:
תוס' ד"ה רבי יהושע וכו'
ואפי' טובא. כדלמריק
שבת דף קכ"ו ע"א:

מוסף רע"י

נטף עיניך. לשון זופה
למרחוק (מגילה יד: וב"ק
צב: ע"ש). ומה בהמה
שהקלת במגעו. שאין
בה זיבות וגדול (כריתות
כב:). ארציא את החלב
שאינו שוה בכל.
דצטורה מותר וצנהמה
טמאה אסור (שם).

תוספות רי"ד

ועד כמה דא מירא איר איז
עזלא אוימאר איר איז
דער ג"ח שווארצער אמר דע
ל' יום יוד' איר משה'ס
רש' דע' נ' יום אמר רש' רש'
ב'א' אל' ב'ר' משה' רש'
ומכניה' פ' המורה שווארצ'
מכניה' ל'ענע משה'ס אחת'
ואינו נ'ל דא' א' אמאי בעי
ועד כמה ופליגי אמרוא'
כשראדע'
שאינו חפץ משה'ס אחרת'
אנאן אותה. ועד
ההיא אבותא ברדא ארז'
כדאמרי' לקמן מה דנורן
כדיקיי' דנ' נדורון ונארת'
אם ינוק משה'ס אחרת'
ומשה' ינוק לא פרש שארפ'
שהוא ינוק משה'ס אחרת'
אם הוא מכיר את אמו
כופין אותה שכין שהוא
מכירה את חנינון ונארת'
ל' פרידתא ופליגי ומשה' ינוק
בעד דער כמה שמה זמן
יכול הענוק להכיר א'
אמו שמה'ס פרידתא
וגם בדיקיי' (חזרות)
(שמוה'רש' העני' על' חזרות)
הנשנים לראות אם יכיר את
האמו ואלו פסחתי' המורה
יכין שאלו ינוק משה'ס
אחרת' מה דנורן א' ינוק
היא קמסות ופליגי א' ינוק
היא זמן ואפ' ח' מפני רש'
מכיר את אמו כפ' אותה
ולחשן מכירה דאמרי'
ואם ינוק מירא דאקמרי'
ואם אינו ינוק אלא ממנה;
היה גרועה דאמאי לקמ'
דאמרי' שווארצ' הוה יתיב ר'
א' א' א' א' א' א' א' א' א' א'
א' א' א' א' א' א' א' א' א'
שקיל' לבני קמקדור
ל'עיווי' כ' משה'ס אלבה
קמקדור' משה'ס כשראדע'
ל'עניה מניה אמר לה שייף
ענינ' קום דיר בניך משה'ס
ענינ' דיר אמר ר' א' א' א' א'
א' א' א' א' א' א' א' א' א'

אף על פי פרק חמישי כתובות

עוד כמה. כמה חדשים איתן לן למימך שידע להכירה מלינן מאשה
כל חד לפוס חורפיה. יש תינוק חרף ומכירה בחמשים יום
איש שאינו מכירה עד שלשה חדשים: כל זמן שמכירה. אין שיעור לדבר
אלא בצדיקה הדבר תלוי אם אנו רואים שמכירה כופה ומניקתו בשכר

[אפי' גירסה]: **היה דאמאי** גרשה
 ואלא היתה רוצה להניק: ויל בדקה. אם
 מזכירה: **אחבה דברא דנשי**. הושיבה
 בצורה של נשים: **מסוי**. מביט: **נטוף**
 ענין. זקוף עיניך כמו דשפיל ואיל
 ציר. **לחוצא** ועושהו כמז' דצ"ק (דף
 35): **דרי צדיק**. שפי צדיק: **כיונק**
 ששקן. כאילו יונק דבר משוקן: **חלב**
מהלכי ססים. חלב של אשה
 המהלכת בשמי רגלים: **טמא**. אסור:
 מוחיים: **החמרת בחלבה**. כדאמרין
 בצבורות (דף 1): **גמל גמל שני פעמים**
חד לאסור חלבו: אדם שפסח חלב
במגעו. נדה: **שאינו טמא בכל**
שהרי בטורה טהור: הוא טמא
מחד קרא נפקא ליה. ל"א זה זה טמא
 כ"ו דכתיב ברישיה דקרא אך את זה
 לא תחלו זה מיעוטא הוא: **ואמר**
רב שש גרסי: אפי' מלות פרישה
מדרבנן: אין זו. דמדאורייתא שרי
 ורבנן נמי לא גזר ביה דאמאי: **חלב**
מהלכי שמים טהור: זה דפריש. ה
 דקמי מותר כשפריש מדדי האשה
 לכלל. והיונק מן הדד כיונק שקן
 מדרבנן: **וחילופא דדם**. דמדפריש
 לאסור מדרבנן דמיחלף דם בזה
 ואחאי למימר דם בזה: **אכל: דם שעל**
גבי דבר. כגון שנשכו ויניק בו דם
 השנים: **גוררו**. לדם⁷: **מואלל**. דלא
 יליכא דחוי ליה: **גומא**. המיילל מכאז
 ללבו. דליידיד"ר⁸: **יונק חלב**. משום
 רפואה ורפואתו חלב ע"ז⁹: **מפרק**
 הנותק דבר ממקום שגדל בו ולא מן
 הממוצר אלף מן התלוש ותולדה דדש
 הוא שמפרק תבואה מקשיה (שבת דף
 67): **כלאחר יד**. שאין דרך בני
 אדם לניק אלף לחלוב ציד: **ובמקום**
לעצא. שמתערר מכלאז: **לנור**.
 המקלה מים מן הגג: **שקשיש**
 קשים ועששים שסוממים ומעכים
 את קלוחו ומימיו יוצאים ומתפשטים
 ללגג ודולפין לבית: **כלאחר יד**. ע"י
 שטינוי דרגלו. ומשום דאמר רב יוסף
 הלכה בטולו נקט לה הכא: **וכמה**
 היא פרישה: **איכא דאמרי טני רב**
יהודה. ומתיתא ולא שמעתא: **בזוף**
עשירי ואתרבעה חדש. שגולל צנה:

7ד

71

בצנעא בשבת ואינו חושש מאי טעמא מתקן כל פסידא לא גזרו בה רבנן אמר רב יוסף הלכה כג' עשרים וארבעה חדש וחזר כיוצא שמי' יהודה בר חביבא אמר שמואל "שלושה ימים יהודה בר חביבא קמיה דשמואל שלושה ימים ת בעלה בתוך עשרים וארבעה חדש" הרי זו לא

וְקוּשָׁה לִרְ"י הָא דַּפְרִיךְ הָתָם אִי דַלִּיכָא סְכָנָה אִפְּלִיז סְבָשֶׁת נִמִּי הָא
עַל כֵּן נִרְאֶה דִּזְרִימָא דִּהָתָם פְּלִיגָא אֲהָךְ דִּהֲכָא וְכֵן מִשְׁמַע מִדְּקָא
יֵד הוּא. וְהָ"ת אִפְּלִיז לֹא הוּי כְּלֹאֲחֵר יֵד נִמִּי דִּהָא אִין דִּישָׁה אֲלֵא
תִּימָא אַע"ג דַּחֲלוּן לֹא חֲשִׁיז גִּידוּלִי קִרְקַע צִבְיָא גִּדּוּלִי קִרְקַע
צִבְקָרָא צִבְרָא וְאֵלן מָה הִפְרַט מִפּוֹרֶשׁ גִּידוּלִי קִרְקַע כּו' זֶה אִין לוֹמֵר
צִבְעִין מִמֶּנּוּ שְׂחִיָּה גִּל מִן הַקִּרְקַע כִּמוֹ סַמְמִינִן לִגְנִי סַמְמִינִן
צִבְעִין דָּף פֶּט. וְהָ"ת דִּתְמִינִי דִּיש מָה דִּיש מִיחֻד צִבְשֶׁת מִלֵּאכָה כּו'
אֲלֵמָא לִגְנִי דִּבְר הַגִּל מִמֶּנּוּ מִן הָאֲרֵץ לֹא חֲשִׁיבָא צִבְשֶׁת גִּידוּלִי קִרְקַע
יְהוּדָה דְּסִבֵּר דִּישָׁה שְׁלֵא בְּגִידוּלִי קִרְקַע דִּמְחִיב צִבְ

ממעבן ברג'ו בצינעא בשבת. והא דאמר כל מקום שאסור באיסור מלאכה דאורייתא כמו שטוחן בחמה אצל לא לא יראו אלא מלאכה כלאסר יד דהוי' דרצנו ולא

מ.

רבי יהושע אומר **אפילו ארבע** וחמש שנים. אע"פ דהכא ליכא
למימר ארבע וחמש שנים כדאמרי אינשי *ואפ"י טוהא דמשמע
דוקא נקט עד חמש מדפריך מחבולתו עד כתיפיו ומשני אידי ואידי
חד שיעורא הוא מ"מ ליכא למיפך השתא חמש שני ארבע חבולתא
דנקט ארבע לזריא וחמש לכחוש *:

החמרת בחלבה. כדדרישין

[illegible]

נזה אתי שפיר

דמיה למעוטי חלב צמר ודם כוהנה
מחד קרא כמו שמצינו בזמנה
מקומות דממעטין חזק קרא כמה
דברים כדלשכתן פחד קרהנה מן
הקדש (מעטלי יח) דכמה פעמים
קאמר תמעול מעל ריבה ופליגא
השתא אצרייתא דפרק דם שחיטה
(כריתות כ: וס) דממעט דם מהלכי
שמים מדכתיב לעוף ולבהמה ויש
ספרים דממעטין חלב מדכתיב הוא
ודם מדכתיב זה ותימה לר"י דמנא
לן לאוקמה אדם ספקרא הוא יימר
לאוקמה אצבר ולהמיר צמר מדם
דאיין איסור צמר נוהג בכל אלא
מחיים אבל דם איסורו נוהג בכל צין
מחיים צין לאחר מיתה ואור"י דלי
הוא גרים צשמעתין צמר צמקס דם
הוא אחי שפיר דמזה ומזהו ממעטין
חלב וצמר ומזהו קרא דכריתות
ממעטין דם ואי"מ וכוין דממעטין
דם מזהו קרא דכריתות אמאי
איצטריך קרא למישרי חלב השתא
דס מותר חלב לא כ"ש וי"ל דמהו
קרא דכריתות לא מני למישרי דם
לגמרי דלא ממעטין ליה אלא מאיסור
דס אבל מאיסור טמא לא ממעטין
ליה והואיל ונתמעט מאיסור דם
השתא דם וחלב שוין

ג'וֹנָתָן יוֹנָק חֵלֶב בִּשְׁבַּת כּו'. לֹא

זששש צו סכנה איירי דאָס
מאי איירא משום דהוי מפרק כללית
יד אפי' הוי מלאכה דלוריייתא שרי
במוקס סכנה וקשה לר"ת מהא
דלמך דפרק חרש (בימות קדש). אבא
שאל לומר יונקיס היינו מזהמה
טהורה צייט ופרץ אי דליכא סכנה
אפילו בשבת נמי ואי דליכא סכנה
כו' ומשני לא צריכא דליכא זערא
ומפרק כללית יד הוא שבת דליסור
סקילה גזרו רבנן י"ט דליסור לאו
לא גזרו רבנן ומיזך דהסח מיירי
צבעה של רעב והכל צבעה של חולי
שהוא קרוי לסכנה ובשבת לא גזרו

יה לאקשויי אפי' אי ליכא סכנה אי דחולה הוא אפילו בשבת נמי
הכא הלכה כרבי מריוס ממלל דפלוני עליה: **מפרק בלאחר**
דלוי קרקע דלאמר בפרק כלל גדול (שבת עה.) גבי פולע חלוין וכי
דלאמרין בריש כלל מעצרין (עירובין דף ס.) דלמעט דגיס מלכתי
היה דחשיבא בהמה גדולי קרקע מכל מקום כיון דגמרי מסממניה
לא חשיבא בהמה גדולי קרקע כדמעות בהשוכר את הפועלים
החולב והמגנן והמחצן שאינם גדולי קרקע ואין פועל אוכל בו
ש לומר דלאטרין טעמא דהכא דמפרק בלאחר יד הוא משום דרבי
חלוין נמי משום ד: וישנין מוספות שבת ע: ד"ה מפרק]:
בזמנים מפני מראית העין אפי' בחדרי חדרים היינו דווקא
ג. ד. רענ (שבת דף סה.) שאין יראו יבשרו שכןן בשבת אבל הכא
הוא רצון לאסור דמרי: חדרים: וישע' מוס' מ"ח ס' ד"ה ומספרו:]

אפילו

עין משפט
נר מצוה

סז א ב מיי פכ"א מהל'
אישות הל' כז טוש"ע
אה"ע קי פז סעיף ה':
סח ג ד מיי פ"ב מהל'
מאכלות אסורות הל'
ד-ה סמג לאוין קלה
טוש"ע י"ד קי פא סעי'
:f

ס ה ו מיי פ"ו שם הל'
 3 סמג לאזין קבו
 טוש"ע שם ס' קו סעיף י
 [וס' ו סעיף ט]:
ע ז מיי פכ"א מהל' שבת
 הל' יד סמג לאזין סה
 טוש"ע א"ח ס' שכה
 סעיף לג:

עא ח טוש"ע א"ח ס' ש'לו סעף ט:
עב ט מ"י פ"ג מהל' מאכלות אסורות הל' ה סמג לאוין קלב טוש"ע י"ד ס' פא סע"ו:

לעזי רעס"י

פליינדרִי"א [פליינדרִי"א].
להאנט.

ספות רי"ד (המשך)

[illegible]